

028 L'ESCLETXA

Hola, Joan,

Aquesta serà l'última vegada que parlaré amb tu fora de la feina. Després de la nostra trobada d'ahir no tinc ganes de tornar a veure't ni a sentir-te. Per a mi vas anar massa allà.

No et pots imaginar com em vaig sentir després. El petó em va deixar bocabadada. No he sabut reaccionar, ho reconec. En lloc de sortir corrents t'hauria d'haver dit tot el que et diré ara. Jo no sóc una que es faci petons a la boca amb els amics, això ho faig només amb el meu home. Home que, a més a més, tu ja sabies que hi era. Si et creies que, perquè sóc molt sociable i simpàtica, em faig petons amb el primer que passa, ho admeto, em vaig equivocar i vaig sobrevalorar la teva intel·ligència. I, és clar, tu vas menysvalorar la meva creient que jo m'embadaleixo per algú que té més experiència o més coneixements que jo. Suposo que quan vaig parlar de què volia aprendre a fer bones fotos tu vas pensar que aquella era l'escletxa per on podies entrar. Per sort, la meva vida està plena de gent que cobreix totes les meves necessitats d'afecte i al primer lloc es troba el meu marit del qual estic enamorada des que el món és món i a qui mai no trairia.

Si hi havia alguna cosa entre nosaltres, digues-li amistat, connexió, bon rotlle... ja no existeix, tu vas embrutar-lo. No vas entendre res. I, donat que la primera vegada que ens hem trobat fora de la feina, sense altres companys, has anat directe a besar-me, ja no tens dret ni possibilitat de donar explicacions, demanar perdó ni res. Perquè això de què ets un paio afectuós, perdona, però

jo no m'ho empasso. Aquesta ximpleria d'acomiar-nos primer a l'americana i després a la russa, perdona, però no va ser una cosa espontània, ja t'ho havies pensat abans. I, a més, això són jocs de nens de primària, d'excursió escolar. Potser és l'hora de madurar, no trobes?

El més absurd de tot és que ahir vaig arribar a pensar per una estona que potser jo hauria pogut donar peu a això. Sí, em pesava el que m'has dit quan et vaig rebutjar: "Què dius ara! No em vinguis amb blandícies, que tu també ho estaves desitjant". Però la veritat és que no, no és culpa meva. No importa la meva actitud ni el que digui ni el que faci. Res. El problema no el tinc jo! Deixa'm pensar, què fas primer? Tries la dona i cerques si hi ha una escletxa o quan trobes una escletxa t'és igual la dona que sigui? Què importa això! Creus que l'escletxa és una porta oberta, una invitació a colar-te a les nostres vides. Et creus amb el dret a entrar i després pretens que tothom pensi, incloses nosaltres mateixes, que t'hem deixat la via lliure i que ens l'hem ben guanyada. I amb això ens manipules: amb la por, la vergonya i la culpabilitat. Doncs això no t'ha funcionat amb mi.

Ah! Ara no intentis fer-me la vida impossible a la feina o que em despatxin. Crec que no et convé, saps per què? Perquè estic convençuda que no he sigut la primera i si jo hagués d'explicar-lo, segur que s'aixecaria alguna companya més que també ha viscut alguna cosa semblant. Semblant o encara pitjor. Amb alguna hauràs aconseguit arribar més lluny d'un petó i li has amenaçat d'explicar-lo a l'oficina o al seu marit... M'equivoco? I això ja és una miqueta més greu, oi? Pensa-t'ho bé. Així doncs, siguem professionals i comportem-nos com adults.

Poc més a dir-te. Que espero haver sigut l'última i que no tinguis la bona sort de trobar alguna dona més innocent o més fràgil que jo a qui puguis causar-li un problema greu amb el teu comportament.

I recorda't, si m'has de trucar o d'escriure un correu, que sigui només per feina. En cas contrari, no tindràs cap resposta.

Adéu.